

Arrest

nr. 87 914 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienden op 28 maart 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 19 september 2008 ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen dienden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 23.684 van 25 februari 2009 heeft de Raad de beslissingen van 19 september 2008 vernietigd en de zaken teruggezonden naar de commissaris-generaal.

1.3. Op 11 juni 2009 nam de commissaris-generaal ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen dienden ook tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad. Op 22 juli 2009 trok de commissaris-generaal de beslissingen van 11 juni 2009 in. Bij arrest nr. 35.557 van 8 december 2009 werd dit beroep met toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verworpen.

1.4. Op 8 oktober 2009 nam de commissaris-generaal wederom ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Opnieuw dienden de verzoekende partijen tegen deze nieuwe beslissingen bij de Raad beroep in. Bij arrest nr. 37.479 van 25 januari 2010 heeft de Raad aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.5. Op 1 juni 2011 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 9 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissingen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Het betreft de bij huidige beroep bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

*“Overwegende dat
de genaamde A(...) S(...)
geboren te Teheran , op (in) (...)
van nationaliteit : Iran
die een asielaanvraag heeft ingediend op 01.06.2011*

Overwegende dat betrokkene op 28.03.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 07.10.2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg gezien het feit dat hij geen gevolg gaf binnen de vijftien dagen zich aan te bieden. Overwegende dat op 27.02.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep vernietigde . Overwegende dat betrokkene op 18.06.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een nieuwe beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat de beslissing dd. 18.06.2011 echter ingetrokken werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 22.07.2009. Overwegende dat de betrokkene op 09.10.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nogmaals een nieuwe beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 27.01.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep vernietigde. Overwegende dat betrokkene op 01.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij bij zijn eerste aanvraag een andere familienaam en geboortedatum gebruikte omdat hij zijn ouders niet in gevaar zou hebben willen brengen. Overwegende dat de betrokkene zijn echte identiteitskaart en zijn originele huwelijksboekje voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Geconfronteerd met uw verklaringen uit uw eerste asielaanvraag gaf u aan niet de waarheid te hebben gesproken omdat u uw vader niet in gevaar zou hebben willen brengen (CGVS gehoorverslag dd. 09.10.2009). Dit volstaat echter niet als verklaring. Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land kan verwacht worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat de betrokkene zijn karateactiviteiten verzweeg tijdens zijn eerste aanvraag omdat hij zijn vader niet in gevaar zou hebben willen brengen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vader in de problemen kwam in Iran omwille van zijn wereldwijde karatelessen; de vader van de betrokken zou echter een verbod hebben gekregen om Iran te verlaten. Overwegende dat met deze bewering het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek niet kan aangetoond worden. Overwegende dat de broer van de betrokkene ondertussen Iran ontvlucht zou zijn en in Turkije zou verblijven omdat hij een verbod om het land te verlaten zou gekregen hebben. Overwegende dat met deze bewering het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek niet

kan aangetoond worden. Overwegende dat de betrokkene verklaart hij door het Iraanse regime buitenspel werd gezet om aan bepaalde toernooien deel te nemen omdat de betrokkene zou hebben geweigerd om aan de eisen van het Iraanse regime te voldoen. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene al in zijn eerste asielaanvraag gewag had kunnen maken van uw karateactiviteiten. Overwegende dat hij dus de foto's en krantenartikels al bij zijn eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij ook problemen had in Iran omwille van zijn bekering naar het Protestantisme. Overwegende dat de betrokkene opnieuw de argumenten aanhaalt die hij reeds in het kader van zijn eerste asielverzoek heeft uiteengezet. Overwegende dat het CGVS ernstig twijfelde aan authenticiteit van uw bekering tot het protestantisme. Overwegende dat de verklaring dat u zeker niet zou liegen over uw bekering geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vrouw ondertussen ook bekeerd zou zijn tot het protestantisme. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

Overwegende dat
de genaamde T.(...) M. (...)
geboren te Teheran , op (in) (...)
van nationaliteit: Iran
die een asielaanvraag heeft ingediend op 01.06.2011

Overwegende dat betrokkene op 28.03.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.09.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg gezien het feit dat zij geen gevolg gaf binnen de vijftien dagen zich aan te bieden. Overwegende dat op 27.02.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep vernietigde . Overwegende dat betrokkene op 18.06.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een nieuwe beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat de beslissing dd. 18.06.2011 echter ingetrokken werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 22.07.2009. Overwegende dat de betrokkene op 09.10.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nogmaals een nieuwe beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27.01.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep vernietigde. Overwegende dat betrokkene op 01.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij en haar man niet hun echte identiteitsgegevens hebben gebruikt bij hun eerste asielaanvraag omdat zijn de veiligheid van de ouders van haar man niet in het gevaar zouden hebben willen brengen. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene aangaf niet de waarheid te hebben gesproken tijdens haar eerste asielaanvraag omdat zij de ouders van uw echtgenoot niet in gevaar zou hebben willen brengen (CGVS-gehoorverslag dd. 09.10.2009). Dit volstaat echter niet als verklaring. Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land kan verwacht worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij zich ondertussen bekeerd zou hebben tot het protestantisme; maar nog niet gedoopt zou zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij en haar man zeker problemen omwille van hun bekering zouden ondervinden als ze terug zouden keren naar Iran. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man omwille van zijn karateactiviteiten problemen zou gehad hebben in Iran. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man tijdens zijn eerste aanvraag niet s zou hebben verteld over deze problemen omdat hij zijn vader niet in gevaar zou hebben willen brengen. Overwegende dat de vader van haar echtgenoot zelf ook problemen heeft

gekregen in Iran; hier door hebben ze besloten om zelf hier in België de volledige waarheid te vertellen. Overwegende dat betrokkene deze elementen reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de bewering dat de vader van uw echtgenoot problemen heeft in Iran niet het persoonlijke karakter van de betrokkene haar problematiek niet kan aangetoond worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...."

2. Over de rechtspleging

2.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere.

De bestreden beslissingen vertonen *in casu* zowel wat hun voorwerp als wat hun grondslag betreft een nauwe samenhang en kunnen dus in één enkele rechtszaak worden beslecht.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging verleend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en beroepen zij zich tevens op een "*overschrijding van de bevoegdheidsverdeling*". Zij citeren het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en werken het middel verder als volgt uit:

"Eerste onderdeel:

In de betwiste beslissing staat, wat eerste verzoeker betreft:

"Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij bij zijn eerste aanvraag een andere familienaam en geboortedatum gebruikte en dat hij zijn ouders niet in gevaar zou hebben willen brengen. Overwegende dat de betrokkene zijn echte identiteitskaart en zijn origineel huwelijksboekje voorlegt. ..."

In de beslissing ten aanzien van tweede verzoekster staat het volgende:

"Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij en haar man niet hun echte identiteitsgegevens hebben gebruikt bij hun eerste asielaanvraag, omdat zij de veiligheid van de ouders van haar man niet in het gevaar zouden hebben willen brengen. ..."

Het staat vast dat verzoekers nieuwe documenten hebben voorgelegd, meer bepaald:

-de identiteitskaart van verzoekers

-het originele huwelijksboekje van verzoekers

Precies over deze stukken overweegt verweerder dat betrokkenen deze documenten reeds naar voor hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van de vorige asielaanvraag.

Eerste verzoeker echter heeft verklaard op 09.06.2011 :

"Allereerst wil ik aangeven waarom ik nu pas een correctie doorgeef op mijn naam en geboortedatum. Toen ik hier destijds in België aankwam had ik van de smokkelaar de raad gekregen om een andere naam te gebruiken voor de veiligheid van mijn ouders in Iran. Hij had mij ook een IK gegeven waarop mijn familienaam niet als Azough maar als Arzough genoteerd stond. Ik heb bij mijn inschrijving reeds mijn echte IK en huwelijksboekje afgegeven waarin u duidelijk kan zien dat mijn familienaam wel degelijk Azough is en dat mijn geboortedatum wel degelijk 23/04/1981 is. ..."

Ook tweede verzoekster heeft een gelijklopende verklaring afgelegd, waarbij tevens gesteld werd dat al de feiten van het vorig asielrelaas wel degelijk de waarheid bevatten en dat dus enkel niet de correcte

gegevens zijn verstrekt omtrent de identiteit, meer bepaald de schrijfwijze van de familienaam en de geboortedatum.

Versluiering van de identiteit kan inderdaad de claim van een asielzoeker verzwakken (EXCOM Conclusion nr. 58, 13.10.1989).

De handleiding van het UNHCR, *Guide de procédure et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* (Genève janvier 1992) stelt echter wel :

« En eux-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas. » (§ 199)

Dit betekent dat de asielinstanties de plicht hebben om, door het onderscheid tussen zaken die de kern van het asielverzoek uitmaken en andere zaken die slechts bijkomstige omstandigheden betreffen, alle elementen van het asielverhaal in overweging te nemen, dus niet alleen deze die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan.

De door verzoekers voorgelegde documenten, identiteitskaarten en huwelijksboekje, betreffen wel degelijk nieuwe bewijzen van een vroegere situatie, zodat zij als een nieuw gegeven moeten beschouwd worden.

De Raad van State hield voor dat, alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, een nieuw bewijs van een vroegere situatie toch een nieuw gegeven is (RvS, 05.01.1996, nr. 57.384, RDE 1996, 387, met noot).

Het is dus inderdaad mogelijk dat de versluiering of verzwijging van de juiste identiteit door verzoekers bij een eerste asielaanvraag, een negatieve impact heeft op de beoordeling van een tweede asielaanvraag, doch zij moeten wel in staat gesteld worden hierover tekst en uitleg te geven in het kader van een beoordeling ten gronde door het CGVS. Tot op heden hebben zij die kans niet gehad en werd enkel door verweerder, in één korte alinea, de versie van verzoekers weergegeven.

Nieuwe stukken, ook als die betrekking hebben op de juiste identiteit van de verzoekers, moeten als nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet worden beschouwd, voor zover verzoekers duidelijk maken, dat voorlegging in het kader van de vorige asielaanvraag om specifieke redenen niet kon. Hiertoe moeten zij materialiter in staat worden gesteld.

Dit standpunt is conform met het standpunt in een aantal arresten van de Raad van State, waar het de toepassing betreft van het algemeen rechtsbeginsel "Fraus. omnia corrumpit".

De Raad van State heeft inderdaad beslist dat dit rechtsbeginsel niet het vereiste belang aantast van een asielzoeker om een beslissing van het CGVS aan te vechten met een beroep voor de (toenmalige) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (zie o.m. RvS, 03.09.2008, nr. 186.008). In dergelijk geval kan de asielzoeker aldus niet de toegang tot de normaal ter beschikking staande beroepsprocedure worden onthouden, enkel en alleen omdat de verzoeker een vorm van fraude heeft gepleegd met betrekking tot zijn identiteit of zijn asielverhaal. De enige voorwaarde voor het behoud van het vereiste belang is natuurlijk dat het beroep tot nietigverklaring zelf niet door bedrog of fraude is aangetast.

In een analoge redenering kan in casu worden voorgehouden dat ook verzoekers verdere toegang tot de asielprocedure moeten kunnen krijgen, voor zover vast staat

dit is blijkbaar niet betwist door verweerder - dat hun huidige asielaanvraag niet is aangetast door bedrog of fraude.

Tweede onderdeel:

Ten aanzien van eerste verzoeker besliste verweerder wat betreft zijn verklaringen dat zijn vader, en ook zijn broer, in de problemen kwamen in Iran (verbod om Iran te verlaten, in het kader van karate-activiteiten):

" Overwegende dat met deze bewering het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek niet kan aangetoond worden"

Ten aanzien van tweede verzoekster overwoog verweerder, met betrekking tot haar recente in België tot stand gekomen bekeering tot het protestantisme, het volgende:

"Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven."

Het evalueren van het "persoonlijk karakter" van een asielproblematiek zowel als het vaststellen dat de betrokkene "geen enkel begin van bewijs" voorlegt, betreffen een beoordeling ten gronde, waartoe enkel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is. Het is enkel deze laatste instantie die de toepassing van hetzij art. 48/3, hetzij art. 48/4 Vreemdelingenwet kan onderzoeken. Die vaststellingen worden in casu nog versterkt door de duidelijke overweging, wat betreft eerste verzoeker, in de beslissing van verweerder:

"Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming."

Dit is de vaststaande rechtspraak:

Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkverklaring van de nieuwe asielaanvraag: RvS, 27.11.2002, nr. 113.002, TVR2003, 126, noot D. Van Heule.

Als de Dienst Vreemdelingenzaken weigert een tweede asielaanvraag in aanmerking te nemen omdat de vreemdeling zich beroept op een derde versie van de feiten en wegens gebrek aan geloof dat aan die nieuwe verklaringen mag worden gehecht, dan heeft hij de verklaringen van de asielzoeker in aanmerking genomen, zodat hij na afloop van dat onderzoek niet langer art. 51/8 kan toepassen: RvS, 28.03.2001, nr. 94.374, APM 2001, 90.

Het is duidelijk dat verweerder zijn bevoegdheden heeft overschreden en zich heeft begeven op het bevoegdheidsdomein van het CGVS, zoals gesteld de enige instantie in België die de wettelijke bevoegdheid werd toegemeten om asielaanvragen ten gronde te beoordelen.”

3.2. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De Raad wijst erop dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich hier tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissingen is ingegaan op de elementen die de verzoekende partijen bij hun asielaanvraag van 1 juni 2011 als nieuwe

elementen hebben aangebracht, en daaropvolgend voor elk van de verzoekende partijen besluit dat hij (zij) *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij (zij) ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem (haar) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”*.

3.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen menen dat stukken, ook als die betrekking hebben op de juiste identiteit, als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moeten worden beschouwd voor zover zij duidelijk maken dat er specifieke redenen waren om deze niet te kunnen voorleggen in het kader van de vorige asielaanvraag.

Los van de vraag of de *in casu* opgegeven specifieke redenen voldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partijen niet in de mogelijkheid waren om hun correcte identiteitsgegevens in de loop van de eerdere asielprocedure aan te brengen, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partijen hun identiteitsgegevens niet konden aanbrengen noch vermelden in hun vorige asielprocedure op zich onvoldoende is om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). De identiteitsdocumenten die de verzoekende partijen in het kader van hun tweede asielaanvraag hebben aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verweerder, maar dit betekent niet dat hierdoor *ipso facto* is voldaan aan de onder punt 3.2. weergegeven drievoudige cumulatieve voorwaarde om nieuwe gegevens te vormen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partijen niet aantonen dat deze documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020) en zij evenmin aantonen dat zij ook de nodige relevantie vertonen met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, kan het standpunt van de verzoekende partijen niet worden gevolgd.

3.4. De verzoekende partijen stellen voorts dat zij materialiter in de mogelijkheid moeten worden gesteld om de specifieke redenen te doen kennen waarom zij de nieuwe identiteitsdocumenten niet in het kader van de eerste asielaanvraag konden voorleggen.

De Raad kan hieromtrent verwijzen naar de stukken van het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat de verzoekende partijen in het kader van hun tweede asielaanvraag wel degelijk in de mogelijkheid werden gesteld om ter zake nadere verklaringen af te leggen. Uit de door de verzoekende partijen ondertekende transcripties van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9 juni 2011 blijkt immers dat de eerste verzoekende partij ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag hieromtrent het volgende verklaarde: *“Allereerst wil ik aangeven waarom ik nu pas een correctie doorgeef op mijn naam en geboortedatum. Toen ik hier destijds in België aankwam had ik van de smokkelaar de raad gekregen om een andere naam te gebruiken voor de veiligheid van mijn ouders in Iran. Hij had me ook een IK gegeven waarop mijn familienaam niet als Azough maar als Arzough genoteerd stond. Ik heb bij mijn inschrijving reeds mijn echte IK en huwelijksboekje afgegeven waarin u duidelijk kan zien dat mijn familienaam wel degelijk Azough is en dat mijn geboortedatum wel degelijk 23/04/1981 is. Alles wat ik verteld heb tijdens mijn eerste asielaanvraag is de waarheid. Maar omdat ik de veiligheid van mijn ouders niet in gevaar wilde brengen heb ik gezwegen over mijn andere activiteiten. Ondertussen heeft mijn vader zelf problemen gekregen en dat heeft me doen besluiten om de volledige waarheid te vertellen. Ik was namelijk in Iran actief in de karate-wereld. Sinds mijn zevende ben ik actief in karate. Ook hier in België doe ik nog steeds aan karate (en haalde verschillende titels binnen). Mijn vader is ook zeer gekend binnen de karate-wereld. Hij geeft overal ter wereld lessen in karate (maar sinds 2009 heeft hij het verbod gekregen om het Iraans grondgebied te verlaten). Mijn broer is ook actief in karate, hij is Iraans kampioen geweest en hij had ook een verbod gekregen om het land te verlaten. Hij is ondertussen ook Iran ontvlucht en verblijft nu in Turkije. Omdat ik mijn vaders activiteiten niet in gevaar wilde brengen heb ik bij mijn eerste aanvraag mijn echte familienaam verzwegen. U kan zowel mijn vader, mijn broer als mezelf terugvinden op internet, gewoon onze naam ingeven op google en u vindt onmiddellijk informatie over ons. (...)”*. De tweede verzoekende partij legde de volgende verklaring af: *“Ik wil graag eerst aangeven waarom ik nu pas een correctie doorgeef voor mijn geboortedatum. Toen ik hier destijds in België aankwam had ik van onze smokkelaar IK gekregen waarop niet mijn juiste geboortedatum genoteerd stond. Ik heb nu bij mijn inschrijving voor mijn tweede asielaanvraag reeds mijn echte identiteitsboekje afgegeven waarin u duidelijk kan zien dat mijn geboortedatum wel degelijk 14/07/1987 is en niet 24/06/1986. Zowel mijn man en ik hebben niet onze echte gegevens gebruikt omdat wij de veiligheid van zijn ouders niet in gevaar wilden brengen. Het asielrelaas dat wij verteld*

hebben tijdens onze eerste asielaanvraag is echt de waarheid, daar hebben wij zeker niet over gelogen. Enkel onze identiteitsgegevens waren niet volledig correct (...)". In de mate dat de verzoekende partijen bekritisieren dat zij geen "tekst en uitleg" hebben kunnen geven bij het verzwijgen van hun juiste identiteitsgegevens, blijkt uit deze verklaringen dat de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun tweede asielaanvraag wel degelijk ruimschoots de kans hebben gehad en genomen om nader in te gaan op de redenen die zij hadden om hun juiste identiteit te verzwijgen. In beide bestreden beslissingen wordt op deze verklaringen overigens ook expliciet ingegaan. Zo vermeldt de eerste bestreden beslissing dat *"Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij zijn eerste aanvraag een andere familienaam en geboortedatum gebruikte omdat hij zijn ouders niet in gevaar zou hebben willen brengen. Overwegende dat de betrokkene zijn echte identiteitskaart en zijn originele huwelijksboekje voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag."* Ook in de tweede bestreden beslissing wordt ter zake het volgende vermeld *"Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij en haar man niet hun echte identiteitsgegevens hebben gebruikt bij hun eerste asielaanvraag omdat zijn de veiligheid van de ouders van haar man niet in het gevaar zouden hebben willen brengen. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag."* De verzoekende partijen tonen nergens aan welk element met betrekking tot het verzwijgen van hun juiste identiteit zou zijn veronachtzaamd door de verweerder, derwijze dat hierdoor sprake zou zijn van bevoegdheidsoverschrijding of een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.5. Waar de verzoekende partijen erkennen dat het mogelijk is dat de versluiering of de verzwijging van de juiste identiteit bij een eerste asielaanvraag een negatieve impact heeft op de beoordeling van de tweede asielaanvraag en zij stellen dat zij wel de mogelijkheid moeten hebben om hieromtrent verklaringen af te leggen in het kader van een beoordeling ten gronde door de commissaris-generaal, gaan zij voorbij aan de beperkte bevoegdheid die de verweerder *in casu* heeft. Hetzelfde geldt voor het argument van de verzoekende partijen dat zij verdere toegang moeten krijgen tot de asielprocedure voor zover vast staat dat hun huidige asielaanvraag niet is aangetast door bedrog of fraude. De bevoegdheid die aan de verweerder toekomt in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bestaat er immers enkel in na te gaan of de verzoekende partijen nieuwe gegevens hebben aangebracht die slaan op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure en die daarenboven ernstige aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het gaat dan ook niet op om een aantal algemene premissen voorop te stellen waaruit dan zou volgen dat een automatische toegang zou moeten worden verleend tot een onderzoek naar de gegrondheid van de tweede asielaanvraag. In het kader van de aangevoerde bevoegdheidsoverschrijding en schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, is het aan de verzoekende partijen om aan de hand van concrete en op de eigen zaak betrokken elementen aan te tonen dat hun tweede asielaanvraag ten onrechte niet in overweging werd genomen of dat *in casu* de door artikel 51/8 toegekende bevoegdheid werd miskend. Zoals reeds eerder gesteld, zetten de verzoekende partijen nergens uiteen op welke wijze hun juiste identiteitsgegevens betrekking zouden kunnen hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure, noch tonen zij aan dat de juiste identiteitsgegevens ernstige aanwijzingen vormen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met hun betoog omtrent de identiteitskaarten en het huwelijksboekje tonen de verzoekende partijen bijgevolg geen schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch maken zij aannemelijk dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat het geval dat heeft geleid tot het arrest nr. 57.384 van de Raad van State vergelijkbaar is met hun eigen zaak. De blote bewering van de verzoekende partijen dat hun identiteitskaarten en huwelijksboekje nieuwe bewijzen zijn van een vroegere situatie zodat zij als een nieuw gegeven kunnen worden beschouwd, volstaat uiteraard niet om een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Evenmin wordt hiermee bevoegdheidsoverschrijding aangetoond. De rechtspraak waarnaar te dezen wordt verwezen, vindt bovendien geen steun in het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewoordingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zijn immers duidelijk: de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een nieuw bewijs van een situatie die voorafgaat aan de laatste fase in de procedure waarin de verzoekende partijen de mogelijkheid hadden om dit bewijsstuk aan te brengen, voldoet niet aan deze duidelijke voorwaarde en maakt derhalve geen nieuw gegeven uit in de zin van artikel 51/8 van de

vreemdelingenwet. Ook de verwijzing naar het arrest nr. 186.008 van de Raad van State betreft is niet relevant aangezien de feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in de voorliggende zaak.

3.6. Tot slot stellen de verzoekende partijen dat de overweging in de eerste bestreden beslissing dat de verklaringen dat de vader en de broer van de eerste verzoekende partij in Iran in de problemen kwamen het persoonlijk karakter van de problematiek niet aantoont, dat de vaststelling dat de tweede verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt en de vaststelling met betrekking tot eerste verzoekende partij *“dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming”*, een beoordeling ten gronde betreffen waartoe enkel de commissaris-generaal bevoegd is. De verzoekende partijen leiden hieruit af dat de verweerder zijn bevoegdheden heeft overschreden en dat hij zich heeft begeven op het bevoegdheidsdomein van de commissaris-generaal om asielaanvragen ten gronde te beoordelen.

De Raad wenst hierbij vooreerst te benadrukken dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partijen in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het begrip “nieuwe gegevens” zoals voorzien in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de relevantie en bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). De genoemde bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien relevante nieuwe gegevens worden aangebracht, met name indien deze nieuwe gegevens “ernstige aanwijzingen” bevatten van het bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De aldus door de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verweerder begrensd tot de beoordeling dat de nieuwe gegevens kennelijk niet van aard zijn om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor vermeld.

In casu viseren de verzoekende partijen drie beoordelingen waarvan zij menen dat deze enkel tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal behoren:

- De overwegingen in de eerste bestreden beslissing *“dat de betrokkene verklaart dat zijn vader in de problemen kwam in Iran omwille van zijn wereldwijde karatelessen; de vader van de betrokken zou echter een verbod hebben gekregen om Iran te verlaten.”*, *“dat met deze bewering het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek niet kan aangetoond worden”*, *“dat de broer van de betrokkene ondertussen Iran ontvlucht zou zijn en in Turkije zou verblijven omdat hij een verbod om het land te verlaten zou gekregen hebben”* en *“dat met deze bewering het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek niet kan aangetoond worden.”*
- De overwegingen in de eerste bestreden beslissing *“dat de betrokkene verklaart hij door het Iraanse regime buitenspel werd gezet om aan bepaalde toernooien deel te nemen omdat de betrokkene zou hebben geweigerd om aan de eisen van het Iraanse regime te voldoen”* en *“dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming.”*
- De overwegingen in de tweede bestreden beslissing *“dat de betrokkene verklaart dat zij zich ondertussen bekeerd zou hebben tot het protestantisme; maar nog niet gedoopt zou zijn”*, *“dat de betrokkene verklaart dat zij en haar man zeker problemen omwille van hun bekering zouden ondervinden als ze terug zouden keren naar Iran”* en *“dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven.”*

De Raad is van oordeel dat de hierboven geciteerde overwegingen de door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende *prima facie* beoordeling geenszins te buiten gaan.

Immers is het niet kennelijk onredelijk om de verklaringen van de eerste verzoekende partij omtrent de problemen die zijn vader en broer hebben ondervonden niet als relevant te beschouwen derwijze dat deze verklaringen niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Het is immers niet betwist dat de eerste verzoekende partij na het afsluiten van de eerste asielaanvraag niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zodat de problemen die de vader en de broer van de eerste verzoekende partij ondervonden in het land van herkomst en die voor de broer van de verzoekende partij de aanleiding waren om naar Turkije uit te wijken, geen betrekking hebben op de situatie van de eerste verzoekende partij zelf en als dusdanig ook geen ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan, in hoofde van de eerste verzoekende partij, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Evenmin gaat de verweerder zijn bevoegdheid te buiten waar hij oordeelt dat de verklaring van de verzoeker dat hij door het regime buiten spel werd gezet om aan bepaalde karatetoernooien deel te nemen, geen element is dat ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Het is immers niet kennelijk onredelijk om over problemen om aan sporttoernooien deel te nemen te oordelen dat zij geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dergelijke problemen zijn kennelijk niet van aard om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat in met betrekking tot deze kwestie in de eerste bestreden beslissing tevens werd geoordeeld dat *“de betrokkene al in zijn eerste asielaanvraag gewag had kunnen maken van uw karateactiviteiten”* en dat *“van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land kan verwacht worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt”*. De verzoekende partijen brengen in hun uiteenzetting van het middel hiertegen geen enkele kritiek uit. Zodoende tonen zij niet aan dat zij de karate-activiteiten niet reeds in hun eerste asielaanvraag hadden kunnen vermelden. De Raad benadrukt in dit verband dat het feit dat een vreemdeling ervoor opteert andere verklaringen af te leggen bij een herhaalde asielaanvraag niet automatisch impliceert dat kan besloten worden tot het bestaan van nieuwe gegevens die betrekking hebben op *“feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”* (cf. RvS 3 oktober 2011, nr. 215.481). De Raad stelt tevens vast dat uit de verklaringen die de verzoekende partijen aflegden in het kader van hun tweede asielaanvraag blijkt dat de problemen in verband met de karate-activiteiten van de eerste verzoekende partij zich voordeden voorafgaand aan hun vlucht naar België en het indienen van de eerste asielaanvraag. Aangezien de verzoekende partijen niet aantonen en uit de in deze zaak voorliggende gegevens ook niet blijkt dat de verzoekende partijen in de onmogelijkheid zouden zijn geweest om reeds bij de behandeling van de eerste asielaanvraag aan de bevoegde asielinstanties melding te maken van deze reeds voorheen bestaande problematiek, kon de verweerder *in casu* alleen al op basis van de hierboven geciteerde overwegingen naar recht en redelijkheid besluiten dat de problemen die de eerste verzoekende partij omwille van zijn karate-activiteiten verklaart te hebben gehad, geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Er kan in dit verband bijgevolg geen sprake zijn van bevoegdheidsoverschrijding.

Wat de derde overweging betreft, wijst de Raad er op dat de vraag of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet inhoudt, samenhangt met de bewijswaarde van dit gegeven. Het is alleszins niet kennelijk onredelijk om van dergelijke loutere beweringen, die niet ondersteund worden door enig begin van bewijs, te oordelen dat zij geen “ernstige aanwijzingen” bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat een loutere affirmatie dat de verweerder zijn bevoegdheid te buiten gegaan is, uiteraard niet volstaat om aan te tonen dat er *in casu* een bevoegdheidsoverschrijding plaatsvond. De verwijzing naar de arresten nrs. 113.002 en 94.374 is de niet relevant aangezien de feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot deze arresten niet vergelijkbaar zijn met deze in de voorliggende zaak. Op grond van wat voorafgaat blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris

met zijn prima facie-beoordeling van de hierboven genoemde elementen buiten de hem toegekende bevoegdheid is getreden.

Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet noch bevoegdheidsoverschrijding aangetoond.

3.7. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE